

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרָךְ ל"ב - חֲלָק א'

קוֹנְטֵרְס 931

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

סֵפֶר

בְּדַרְפֵי הַזֵּהָר

וּבֹ חַמְשָׁה סִפְרִים נִפְתָּחִים

א. מְלַמְּדִים וְהַזְהָר

ב. סוּד הַזֵּהָר

ג. הַשְּׂכִינָה וְהַזֵּהָר

ד. מְתִיקוֹת הַזֵּהָר

ה. דְּרָפֵי הַרְשָׁב"י

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

בעיה"ק בית שמש תובב"א

ז' אדר ב', יומא דהלולא דמשה רבינו ע"ה

תשע"א לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ספר מלמדים וזהר

דרשה בבית שמש השון תשע"א

חזק והתעוררות למלמדים ללמוד ספר הזהר הקדוש, ובפרט לנערים קטנים, כמבואר בזהר הקדוש, מכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א

ברוכים הבאים בשם ה'.

ברשות הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומלמדי תינוקות מזכי הרבים פפוכבים לעולם ועד, וכל הקהל הקדוש הזה.

אודה ה' מאד בפי, ובתוף רבים אהללנו, אשירה לה' כי גמל עלי.

בראשית אפתח בדברי הגמרא בבא מציעא (דף פ"ה ע"א): אמר רב יהודה אמר רב ואמרי לה אבא אמר רבי יוחנן, ואמרי לה אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן, כל המלמד את בן חברו תורה זוכה ויושב בישיבה של מעלה שנאמר (ירמיהו פרק ט"ו י"ט) "אם תשוב ואשיבך לפני תעמד", וכל המלמד את בן עם הארץ תורה אפילו הקדוש ברוך הוא גוזר גזרה, מבטלה בשבילו, שנאמר "ואם תוציא יקר מזולל פפי תהיה".

אמר רבי פרנך אמר רבי יוחנן כל שהוא תלמיד חכם, ובנו תלמיד חכם, וכן בנו תלמיד חכם, שוב אין תורה פוסקת מזרעו לעולם שנאמר (ישעיהו פרק נ"ט כ"א) "ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך ודברי

דמי? לאותה סגולתא, מעלים אותו פת"ר על גביהם יי להיות כולל סגולתא, ומתעטרת בו בשלשה כתרים, שהם פת"ר פהנה ופת"ר מלכות, ופת"ר תורה על גביהן. וכך הם שלשה נהרות ויר' ושלש יודי"ם ושלש וי"ם רמוזים בשלשה ראשי תבות שהם וי"סע וי"בא וי"ט. שנים שהם אבא ואמא מעלים פת"ר על פנפיהם.

נשאו נהרות קולם. הם חסד גבורה, עליהם נאמר נשאו נהרות קולם. מי קולם? העמוד האמצעי, וזה הסוד של שורק למעלה. השלשלת כוללת שלש נקודות בקשור אהד של העמוד האמצעי, שעליו נאמר (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק פלה זרע אמת.

ישאו נהרות דכ"ם, הם נצח והוד. לא כתוב נשאו, אלא ישאו, והם סגול, שהיא נקדה מצד השכינה, היא נקדה למשה, שצדיק שכינה תחת רגלים, שהם ירפתי צפון. זהו שכתוב (תהלים מח) פה נוף משוש כל הארץ וגו'. פשה היא נקדה וד' תחת ירכי אמת, נקראת הר ציון, הר נמוף. ונקראת מצד של צדיק דכ"ם, ד"ף "ם. דף כלול מכ"ד אותיות שהן ברוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ובהם אל ישב דף נכלם.

ים נקראת מצד של האם העליונה, כלולה מחמשים אותיות שכלולות בקריאת שמע בפסוק הראשון שמיוחדים את הקדוש ברוף הוא פעמים, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ובהם ויפן כה וכה ויפן את המצרי. ומצד של האם העליונה היא נקדה על פנפיהם, קרית מלך רב. וכעת נאמר בה (איכה א) העיר רבתי עם היתה כאלמנה.

רמאן לההיא סגולתא, סלקין ליה פת"ר על גבייהו י י י למהוי כליל סגולתא, ומתעטרה ביה בתלת פתרין. דאנון פת"ר פהנה ופת"ר מלכות ופת"ר תורה על גביהן. והכי אנון תלת נהרות ויר' ותלת יודין ותלת ויין רמיזין בתלת רישי תיבות, דאנון וי"סע וי"בא וי"ט. תרין דאנון אבא ואמא סלקין פת"ר על גדפיהו.

נשאו נהרות קולם. אנון חסד גבורה עלהו אתמר נשאו נהרות קולם. מאן קולם דא עמודא דאמצעייתא ודא רזא דשור"ק לעלא. שלשלת איהו כליל תלת נקודין בקשורא חדא דעמודא דאמצעייתא. דעלה אתמר (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתיך שורק פלה זרע אמת.

ישאו נהרות דכ"ם (תהלים צג), אנון נצח והוד. נשאו לא פתיב אלא ישאו. ואנון סגול"ל דהיא נקדה דשכינתא מסטרא דצדיק איהו נקדה לתתא תחות רגלין, דאנון ירפתי צפון. הדא הוא דכתיב (תהלים מח ג) יפה נוף משוש כל הארץ וגו'. פד איהו נקדה וד' תחות ירכי קשוט אתקריאת הר ציון טורא מאיף. ואתקריאת מסטרא דצדיק, דכ"ם ד"ך י"ם. כליל מכ"ד אתון דאנון ברוף שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ובהון (תהלים עד כא) אל ישב דף נכלם.

ים אתקריאת מסטרא דאמא עלאה, כלילא מחמשין אתון דכלילן בקריאת שמע. בקרא קדמאה דמיוחדין לקודשא ברוף הוא תרין זמנין (דברים וד) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ובהון (שמות ב יב) ויפן כה וכה ויפן את המצרי. ומסטרא דאמא עלאה איהו נקודא על גדפיהו קרית מלך רב. וכען אתמר ביה (איכה א א) העיר רבתי עם היתה כאלמנה.

קום עמודד האמצעי, שאתה הוא ו' כולל שש ספירות, ואתה אחוז בין כ"ה עליונה ובין כ"ה תחתונה. קום אצל סמא"ל, שהוא מצרי, בכלי הקרב שלך, שהם השכינה התחתונה, המקלע התחתון. והשכינה העליונה, המקלע העליון, שעליו נאמר (שמואל א- כה) ואת נפש אייביך יקלענה בתוך כף הקלע. מי נפש אייביך? סם מות נחש אשת זנונים, שמקננת בשבעה סלעים, ובעלה בשבעה הרים.

קום באבנים שלך שהסתלקו בהרים לשבר את ההרים והסלעים של הנחש, ובשביל ההרים שלך נאמר (תהלים צ) נשאו נהרות ה'. ובהם כל גיא ינשא, ההוא שהפל כלול בו. וזה הרועה הנאמן שנאמר בו (דברים לד) ויקבר אתו בגי. שבשבילו נאמר (תהלים ס) ויף את אדום בגיא מלח. ונשמתו גנוזה בגיא מן אבגית"ץ. ת' תורת משה צפונה בצד"י שהוא ין. שצדי ארפה מצד העולם הבא, משם הוא טוב לצדיקים לעולם הבא.

בגיא"א אב לייג מדות, שהם וא"ו, ויעבר ה' על פניו. ויעבר ע"ב רי"ו. ע"ב חסד. רי"ו גבורה, שבו קר"ע שט"ן מן הים, ובו עתיד לקרע לו מן הים של התורה. ומצד החסד הוא אב לייג מדות, שבו יהו"ה, הוא העמוד האמצעי ארף אפים, ומאריך בו על הבינונים ומטה להם כלפי חסד. ובאותיות א"ת ב"ש, יהו"ה הוא מצפ"ץ א"ל ת", רחוי"ם גספ"י, וכן עד שלש עשרה תבות. באלו השלש עשרה הוא מאריך על הבינונים שיחזרו בתשובה. אבל בקר"ע שט"ן ידין בגוים מלא גיויות, שהוא שטן מלא עינים. ומשום כף אבגית"ץ נקרא פתר

קום עמודד האמצעי, דאנת הוא ו' כליל שית ספירן. ואת אחיד בין כ"ה עלאה ובין כ"ה תתאה. קום לגבי סמא"ל דאיהי מצרי במאני קרבא דילך, דאנון שכינתא תתאה קורטא תתאה. ושכינתא עלאה קורטא עלאה דעלה אתמר (שמואל א, כה כט) ואת נפש אייביך יקלענה בתוך כף הקלע. מאן נפש אייביך. סם מות נחש אשת זנונים דמקננת בשבע סלעים ובעלה בשבעה טוריין.

קום באבנין דילך דאסתלקו בטוריא לתברא טוריין וסלעין דחויא, ובגיין טוריין דילך אתמר (תהלים צג) נשאו נהרות ה'. ובהון (ישעיה מ) כל גיא ינשא ההוא דכלא כליל ביה. ודא רענא מהימנא דאתמר ביה (דברים לד) ויקבר אתו בגי. דבגינה אתמר (תהלים ס) ויף את אדום בגיא מלח. ונשמתה גניזא בגיא"א מן אב"ג ית"ץ. ת' תורת משה צפונה בצד"י דאיהו ין. דצדי אריכא מסטרא דעלמא דאתי, מתמן הוא טוב לצדיקים לעלמא דאתי.

בגיא"א אב לייג מכילין, דאנון וא"ו (שמות לד) ויעבר ה' על פניו. ויעבר ע"ב רי"ו. ע"ב חסד. רי"ו גבורה דביה קר"ע שט"ן מן ימא. ובה עתיד למקרע ליה מן ימא דאורייתא. ומסטרא דחסד איהו אב לתליסר מכילין, דביה איהו יהו"ה עמודד האמצעי ארף אפים, ומאריך ביה על בינונים ומטה לון כלפי חסד. ובאתון א"ת ב"ש. יהו"ה איהו מצפ"ץ א"ל ת", רחוי"ם גספ"י ודכי עד תליסר תבין. באלין תליסר מאריך על בינונים דיחזרון בתשובה. אבל בקר"ע שט"ן (תהלים ק) ידין בגוים מלא גיויות. דאיהו שטן מלא עינין. ובגיין דא אבגית"ץ אתקרי פתר חכמה אב לתליסר מכילין, דכלילן בחסד דכליל

שְׂהוּד נִקְשֶׁר בְּגוֹבֵרָה, נִצַּח בְּחֶסֶד, וְנֶאֱמַר בַּהוּד (איכה א) נְתַנְנִי שִׁמְמָה כֹּל הַיּוֹם דְּוָה. בּוֹ הִסְתַּכַּל בְּחֶרְבֵּן הַמִּקְדָּשׁ, וְכַמָּה הִרְוִיגִים שֶׁנִּהְרְגוּ לְטַל נִקְמוֹת מִהֲרֹשְׁעִים, וּבּוֹ נֶאֱמַר (בראשית לב) וְהוּא צִלַּע עַל יָרְכוּ. בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן (ישעיה לה) אִזּוֹ יִדְלַג כְּאֵיל פֶּסַח. וְעוֹד, טַנֵּ"ע בְּהַפּוּף אוֹתִיּוֹת נִטֵּ"ע, בּוֹ חֲטָא אָדָם. זְהוּ שְׂכַתוּב (שם יז) בְּיוֹם נִטְעַף תִּשְׁלַגְשָׁגִי. וּבּוֹ נִטְעַ וְהִשְׁתַּרְשׁ בְּעוֹלָם. זְהוּ שְׂכַתוּב (ישעיה ס) נִצַּר מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה יָדֵי לְהַתְּפָאֵר.

וְעוֹד, חֲקִ"ב טַנֵּ"ע, שֶׁם בִּטְ"ן וְשֶׁם ע"ב. הַשְּׂכִינָה בּוֹ נִקְרְאוֹת בִּטְנָף עֲרַמַת חֲטִים. שְׁהָרִי כֹל שֶׁם כְּלוּל שֵׁשׁ לְסִפְרוֹת, וְשֶׁם ע"ב. זְהוּ שְׂכַתוּב (ויקרא כג) וַעֲנַף עֵץ עֲבַת. שֶׁנֶּצַח וְהוּ"ד הֵם עֲבֵי שְׁחָקִים, וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר (שם) עֲרֵבִי נָחַל. דְּמִיּוֹן לְשֵׁתֵי שְׂפָתַי וְשֵׁלֶשׁ סִפְרוֹת, כֹּל אֶחָד כּוֹלָל שְׁבַעִים וְשִׁשִּׁים אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם נִצַּח וְהוּד יְסוּד, כְּמוֹ שֶׁשְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, וְכֹל הַשְּׁלֹשָׁה כּוֹלָלִים שְׁבַעִים וְשִׁשִּׁים אוֹתִיּוֹת. (מ"ב)

יג"ד פז"ק - זֶה הוּא צַדִּיק, הָאֵלֶף הַשְּׁשִׁי, שְׁבוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יג"ה פדיו"ן זר"ע קדושי"ם. שֶׁהוּא יְסוּד הַעוֹלָמוֹת, הוּא סוּד קֶץ הַגְּאֻלָּה שְׁנִרְמָזוּ בְּשְׂכִינָה שְׁנִקְרְאוֹת שְׁקוּצִי"ת, שֶׁשֶׁם שִׁי"ת וְקִ"ן, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַשְּׁבִיעִית לְהֵם, הַקֶּץ שֶׁל כָּלֶם. עֲלֵיהָ נֶאֱמַר (דניאל י"ב) וְאִתָּה לֶךְ לֶקֶץ וְתַנּוּחַ וְתַעֲמֹד לַגְּרִלֶךְ לֶקֶץ הַיָּמִין. וְהוּא הַקֶּץ שֶׁמְדַלֵּג מֵאַרְבַּע מְאוֹת שָׁנִים שֶׁהָיוּ עֲתִידִים לְהִשְׁתַּעֲבֵד בְּמִצְרַיִם הִיא וּבְנֵיהָ, וְנִשְׁאָרוּ רַד"ו, רַדוֹ שְׁמָה.

מִצַּד שֶׁל הַיָּמִין נִקְרְאוֹת קֶץ הַיָּמִין, וּמִצַּד הַשְּׂמָאל קֶץ כָּל בְּשָׂר. לְמִי שֶׁמְחַבֵּל אוֹת בְּשָׂר קָדֵשׁ, הִיא דִּין לּוֹ, קֶץ כָּל בְּשָׂר. וְהִיא סוּף פְּסוּק,

בְּגוֹבֵרָה, נִצַּח בְּחֶסֶד וְאִתְּמַר בַּהוּד (איכה א יג) נְתַנְנִי שִׁמְמָה כֹּל הַיּוֹם דְּוָה. בִּיה אִסְתַּכַּל בְּחֶרְבֵּן דְּמִקְדָּשָׁא, וְכַמָּה קְטִילִין דְּאִתְקַטְלוּ לְנִטְלָא נּוֹקְמִין מִרְשָׁעִים. וְכֵּה אִתְּמַר (בראשית לב לד) וְהוּא צִלַּע עַל יָרְכוּ. בַּהוּא זְמָנָא (ישעיה לה ו) אִזּוֹ יִדְלַג כְּאֵיל פֶּסַח. וְעוֹד טַנֵּ"ע בְּהַפּוּף אִתְּוֹן נִטְעַ בִּיה חֲב אָדָם הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שם יז יא) בְּיוֹם נִטְעַף תִּשְׁלַגְשָׁגִי. וְכֵּה אִתְּנִטְע וְאִשְׁתַּרְשׁ בְּעוֹלָמָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה ס כא) נִצַּר מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה יָדֵי לְהַתְּפָאֵר.

וְעוֹד חֲקִ"ב טַנֵּ"ע תַּמָּן כִּטְ"ן וְתַמָּן ע"ב. שְׂכִינָתָא בִּיה אִתְקַרְיָאֵת (שה"ש יא ג) בִּטְנָף עֲרַמַת חֲטִים. דְּהָא כֹּל שְׂמָא כְּלוּל שִׁית לְסִפְרוֹן וְתַמָּן ע"ב הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ויקרא כו ז) וַעֲנַף עֵץ עֲבַת. דְּנִצַּח וְהוּ"ד אֲנוּן עֲבֵי שְׁחָקִים. וְעַלֵּיהוּ אִתְּמַר (שם) עֲרֵבִי נָחַל, דּוּמְיָא דְתַרְוִין שְׁפּוֹן וְתַלְתַּת סִפְרוֹן, כֹּל חַד כְּלוּל ע"ב אִתְּוֹן דְּאֲנוּן נִצַּח וְהוּד יְסוּד. כְּגוֹנָא דְתַלְתַּת אֲבָהֵן וְכֹלְהוּ תַלְתַּת כְּלוּלִין שְׁבַעִין וְתַרְוִין (נ"א מ"ב) אִתְּוֹן.

יג"ד פז"ק דָּא אִיהוּ צַדִּיק אֵלֶף שְׁתִּיתָאָה דְּבַה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יג"ה פדיו"ן זר"ע קדושי"ם. דְּאִיהוּ יְסוּד עֲלָמִין, אִיהוּ סוּד דְּקֶץ דְּפִרְקָנָא דְּאִתְרַמְיָז בְּשְׂכִינָתָא דְּאִתְקַרְיָ שְׁק"ו צִי"ת, דְּתַמָּן שִׁי"ת וְקִ"ן דְּאִיהִי שְׂכִינָתָא שְׁבִיעִית לּוֹן קֶץ דְּכֹלְהוּ. עֲלֵיהָ אִתְּמַר (דניאל י"ב) וְאִתָּה לֶךְ לֶקֶץ וְתַנּוּחַ וְתַעֲמֹד לַגְּרִלֶךְ לֶקֶץ הַיָּמִין. וְאִיהוּ קִ"ן דְּדִלִיג מִן אַרְבַּע מְאָה שָׁנִין, דְּהוּ עֲתִידִין לְאִשְׁתַּעֲבָדָא בְּמִצְרַיִם הִיא וּבְנֵיהָ, וְאִשְׁתַּאֲרוּ רַד"ו (בראשית מב ב) רַדוֹ שְׁמָה.

מִסְטָרָא דִּימִינָא אִתְקַרְיָאֵת קֶץ הַיָּמִין. וּמִסְטָרָא דְשְׂמָאלָא קֶץ כָּל בְּשָׂר. לְמָאן דְּחַבִּיל אוֹת בְּשָׂר קָדֵשׁ, אִיהִי לִיה דִּינָא, קֶץ כָּל בְּשָׂר. וְאִיהִי סוּף פְּסוּק סוּף פְּסוּק

סוף פסק ההלכות. ובחבור של האות ו' הוא פסוק. הוא פסק והוא פסוק, כולל כל פסקי הלכות. ושאלה צריכה, ופסק היא השכינה, תורה שבעל פה קוראים לה.

והיא משמעתא, שטה, תשובה, תוספתא, הגדה, תיקון. תניא, קבלה, הלכה, משנה, ברייתא, קשיה, מחלקת, חמרה, קלא. השכינה היא השאלה שבה החכם שואל פענן ומשיב כהלכה, ובה (שמות ג כב) ושאלה אשה משכנתה וגו'. ובה (דברים לב ז) שאל אביד ויגדך, שהיא הגדה, שבה (שם כו) הגדתי היום לה' אלהיך. שאל ממני ואתנה גוים נחלתך. ובה אמר לשלמה (מלכים א' א) שאל מה אתן לך, ובה תקנו לשאל בקשתו בפרכות האמצעיות של התפלה, שבשאלה הזו לא יחזר ריקם בתפלתו לפני המלך, שהוא העמוד האמצעי. ובפרכות הראשונות נקראת תשפחת, שבה תקנו לסדר האדם את שבתו של המלך.

ובשרש האחרונות נקראת קבלה, שבה העבד, שהוא מטטרו"ן, הוא כמו עבד המקבל פרס מרבו והולך לו, ובו נותנים שכר התפלות לאלו שמתפללים על מנת לקבל פרס. אבל לאותם בנים שלא מתפללים, אלא מתוך אהבה ויראת רבונם בצדיק, היסוד ח"י העולמים כולל ח"י ברכות מקבלים.

שמעדרו של הצדיק היא נקראת קבלה, היא בית הקבול להוריש נשמות לצדיקים. הברכה נקראת מצד העמוד האמצעי, כשנוטל מגבורה, שהוא השור שהקריב אדם הראשון, שהוא חכמה, שממנה על כל הקרבנות. שהכבש הוא מצד הימין, והשור מצד השמאל.

דהלכות. ובחבורא דאת ו' איהו פסוק. איהו פסק ואיהו פסוק פליל כל פסקי הלכות. דשאלה צריכה ופסק איהי שכינתא אורייתא דבעל פה קרינן ליה.

ואיהו משמעתא, שיטה, תיובתא, תוספתא, הגדה, תיקון. תניא, קבלה, הלכה, משנה, ברייתא, קושיא. מחלקת חמרא, קלא, שכינתא איהי שאלה דבה חכם שואל פענן ומשיב כהלכה. ובה (שמות ג כב) ושאלה אשה משכנתה וגו'. ובה (דברים לב ז) שאל אביד ויגדך, דאיהי הגדה, דבה (שם כו ג) הגדתי היום לה' אלהיך. (תהלים ב ח) שאל ממני ואתנה גוים נחלתך. ובה אמר לשלמה (מלכים א' א) שאל מה אתן לך. ובה תקינו למשאל שאלתה בברפאן אמצעין דצלותא, דבשאלה זו לא יחזר ריקנתא בצלותיה קמי מלכא דאיהו עמודא דאמצעיתא ובברפאן קדמאין אתקריאת תשפחתא, דבה תקינו לסדרא בר נש שבתא דמלכא.

ובתרת בתראין אתקריאת קבלה דבה עבדא דאיהו מטטרו"ן איהו כעבד המקבל פרס מרבו והולך לו, וביה יתבין אגרא דצלותין לאלין דמצלין על מנת לקבל פרס. אבל לאנון בנין דלא מצלין אלא מגו רחימו ודחילו דמאריהון בצדיק, יסוד ח"י עלמין פליל ח"י ברפאין מקבלין.

דמסטרא דצדיק אתקריאת איהי קבלה, איהי בית קבול לירתא נשמתין לצדיקיא. הברכה אתקריאת מסטרא דעמודא דאמצעיתא, כד נטיל מגבורה דאיהו שור דקריב אדם קדמאה, דאיהו חכמה דממנא על כל קרבנין. דכבש איהו מסטרא דימינא, ושור מסטרא דשמאלא.

ומשום זה, השור שהקריב אדם הראשון נאמר בו (תהלים טו) משור פר מקרן מפריס, והוא ממנה על המדבר, ובו ספק צרכיהם במקום המדבר. ומשם השכינה נקראת הברכה, וממנו נקראת פסק, ומשם פסקי הדינים. ומשם לאוי הדינים אין צריף.

ומשום זה יש לדעת לאדם כל מדה ומדה שהיא שאלה ותשובה, שיהיה בה שואל ומשיב כהלכה, וכל דו לא אנוס לו, וכל עמק ההלכה התגלה לו. וצריף לחזר עליו שלא יהיה בו ספק בעולם. שאל"ה היא מימין שהיא אל, האל הגדול ששם חכמה. ומשם בקש שלמה חכמה, כשאמר לו הקדוש ברוך הוא (מלכים א' - א) שאל מה אתן לך. ומשם תניא שמסייע לו, שבו וה' נתן חכמה לשלמה.

מה זה תניא? זה העמוד האמצעי, ומשם נקראת סיעתא דשמיא, שנאמר בה (שם ט) ואתה תשמע השמים. צריכא הרי בארנו אותה מצד הגבורה. התשובה נקראת מצד הבינה. שאם אין אדם מבין ההלכה, איך יחזיר אותה ומשיב לשואל?

פסק, הרי בארנוהו מצד הדין פסק דין. משמעתא - משמעות ההלכה, מצד אותו שנאמר בו שמע ישראל של ההוא של ארבע הם תקוני ההלכה שגומזו באדם, והם: י' ראיה, י"ה שמיעה, י"ו ריח, י"ז דבור. וארבעה בגוף פלולים מארבע אותיות. פגודם א' שמוש, א"ד תנועה, אד"נ מוש, אדנ"י הלוף. שהם: שמוש פידים, תנועה בגוף, מוש פברית, הליכה ברגלים. יש אומרים, מוש פידים, שמוש בברית, והכל אמת.

בברית. וכלא קשוט.

ובנין דא שור שהקריב אדם קדמא איתמר ביה (תהלים טו לד) משור פר מקרין מפריס. ואיהו ממנא על מדברא ובה ספק צרכיהון בארע מדברא. ומתמן אתקריאת שכינתא הברכה, ומנה אתקריאת פסק ומתמן פסקי דינין. ומתמן לאוי דינין לא צריכא.

ובנין דא אית לאשתמודע לבר נש כל מדה ומדה דאיהי שאלה ותשובה דיהא בה שואל ומשיב כהלכה. וכל רז לא אנוס ליה. וכל עומקא דהלכה אתגליא ליה. וצריף לאחזרא עליה דלא יהא ביה ספיקא בעלמא שאל"ה איהי מימינא דאיהו אל, האל הגדול דתמן חכמה. ומתמן שאיל שלמה חכמתא. כד אמר ליה לקודשא בריך הוא (מלכים א' - א) שאל מה אתן לך. ומתמן תניא דמסייע ליה, דבה (מלכים א' - ה כו) וה' נתן חכמה לשלמה.

כאי תניא, דא עמודא דאמצעיתא. ומתמן אתקריאת סיעתא דשמיא דאתמר בה (שם ח לד) ואתה תשמע השמים. צריכא הא אוקימנא ליה מסטרא דגבורה תיובתא אתקריאת מסטרא דבינה, דאם בר נש לאו מבין ההלכה, איך יחזיר לה ומשיב לשואל.

פסק הא אוקימנא ליה מסטרא דדינא פסק דין. משמעתא משמעות ההלכה, מסטרא דההוא דאתמר ביה שמע ישראל דההוא דארבע אנון תיקונין דהלכה דאתרמיזו בבר נש. ואנון י' ראיה. י"ה שמיעה. י"ו ריחא. י"ז דבור. וארבע בגופא פלילן מארבע אתון. לקבליהו א' שמוש. א"ד תנועה. אד"נ מוש. אדנ"י הלוף. דאנון שמוש פידים. תנועה בגופא. מוש פברית. הליכה ברגלין. אית דאמרי מוש פידים. שמוש

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**